

fehér galamb ült virágzó ágon
 s fekete szemének tükrében
 az eljövendő idő reszketett
 villant dörrent
 s hófehér tolla vért könnyezett
 csend borult a remegő barkaágra
 gyilkos osont
 a pap megtörte a kenyeret
 s felzúgtak nehéz harangok
 hirdetve hogy az emberfia
 ma megint feltámadott

(Habos László: Húsvét napján)

(Simon András grafikája)

KOINONIA
XXVII. évfolyam 4. szám
2020. április

Bulányi Gy.: Húsvét	4343
Bulányi Gy.: Van egy barátom	4344
Turiák I.: Bokor – barátság...	4345
Farkas I.: Janó és a halak	4347
Király I.: Testvérbarátság	4349
Márai S.: A barátságról	4351
Hamvas B.: A barátság	4351
Bulányi Gy.: K.I.O. - részletek	4352
Németh P.: Homília	4355
Papp M.: Jézus és a barátság	4356
Bulányi Gy.: Adyligeti homília	4357
Farkas I.: Gondolatok a barátságához	4359
Merza J.: A kisközösség...	4362
Orbán P.: Ígéret	4365
Faragó F.: Tanyai szilánkok...	4365
Miklovicz L.: Homília	4366

BULÁNYI GYÖRGY
HÚSVÉT...

Semmit sem tudok Húsvétkor Jézusról mondani, ha nem engesztelte ki irántunk halálával a ránk engesztelhetetlenül haragvó Istent? Ha vérével nem mosta le rólunk az ősbűn szennyét, s nem nyitotta meg végre számunkra a százezer esztendőnkig zárva maradt mennynek a kapuját? Azt hiszem, legalább három dolgot tudok mégis mondani.

Az első az, hogy megszabadultam egy olyan Istentől, aki félmillió esztendővel ezelőtt történt évai gyümölcs-szakításért még kétezer éve is haragudott, s többek között rám is, aki millió és milliárd embertársammal ott sem voltunk a kertben, nem is tudnánk az egész gyümölcsszakítási történetről, ha kb. háromezer éve le nem írja a Teremtés könyve.

Megszabadulok egy szörnyeteg istentől, aki bűnösnek nyilvánít engem már akkor, amikor még meg sem születtem. Megszabadít egy szörnyeteg Istentől, aki Fia véres halála ellenében hajlandó csak

kiengesztelődni velem s akárkivel, s nem pokolra vágni minket.

A második, amit mondani tudok, hogy bemutatom Jézus alakját, akivel tervezhet a Kaifás olyan gyalázatot, amilyen csak egy főpaptól telik ki, de Jézus rendületlenül bízik őt szerető Atyjában, akármit is csinál vele a főpap. Hűségese marad Istenéjez akkor is, ha a főpap Isten nevében és Isten nagyobb dicsőségére sérti őt, és viszi a halálba.

S végül beszélek az Isten gondolatait képviselőknél örök diadaláról, Arról, hogy hazudhatik a főpap annyit, amennyit akar, szaggathatja képmutatón ruháját úgy, ahogy akarja, összesen azért tudunk róla, hogy a világon volt, mert ezeket az aljasságokat elkövette Jézussal. Ezzel szemben Jézus diadalmasan felkel sírjából, s ő a történelem legelőbb, és legmegbecsültebb embere, és senki sem mérkőzhetik vele.

S ha művész lennék, őt festeném, őt vésném, őt verselném, őt dalolnám, őt muzsikálnám, hogy méltó húsvéti éneket énekeljek neki. De mindez nem vagyok, s így csak ideírom a magyar irodalom legkülönb Jézust interpretáló versének szerzőjét és címét: *Sinka István: Virágballada*; no meg pár sorát:

Amikor hát jött a hajnal:

a hét gonosz kondás

kikereste a sár alól

s így lett Virág András

televényföldje a fának

s ágya száz új ibolyának

(Simon András grafikája)

BULÁNYI GYÖRGY

VAN EGY BARÁTOM

Van egy barátom. Van azért több is. De ez másilyen. Nem ötven-hatvan, vagy harminc-nyolcvan éve szereztem, csak az ezredvégen. Neki még nincs velem egészen tele a hócipője. Vele még azt is megengedhetem magamnak, hogy panaszkodom. Mi bajom van? Csak annyi, hogy nem tudok népet gyűjteni. Népet? Hát nem tudom, hogy nem népet kell gyűjteni, hanem tanítványt? Hát én ne tudnám?! De ahhoz, hogy tanítványt gyűjthessek, jó, ha van egy halastó, amelyben szépen növekednek a halak, amíg kifoghatom s beemelhetem őket egy kisközösségbe. Hát azt panaszoltam fel a barátomnak, hogy ehhez a halastó építéshez nem értek. Mára Dombi Feri lett a bezzeggyerek számomra: Bezzeg, ha elmegyek a hó utolsó vasárnapján Inárcsra, ott van két-három-négyszáz ember is a misén. Én pedig a széphalmiak jóvoltából már három éve rontom a levegőt náluk, s csak tízekben számolhatok s nem százakban – s ott is csinján, hamar befejezhetem a számolást. Ha negyven ember eljön a misére, az már sok és reménykedhetem, hogy most már végre beindul a növekedési folyamat, de a következő vasárnap megint csak 25-en vagyunk.

Pedig hetenként háromszor is leülök a szövegszerkesztő elé, hogy az összeszerkessze nekem a következő vasárnapi prédikációt. Nemegyszer két-három órát is kotlok rajta, s mire végre felállhatok, de csatatér van körülöttem a szakirodalomból, csak győzzem utána helyére rakni a leszedett könyveket. Pedig a hallgatóság, ha háromnegyed hatkor eszébe jut az adyligeti mise, még hatra odaér, s hét óra után egy pár perccel már vacsorálhat is. *Bezzeg* Dombi Feri népének el kell indulnia Tiszaújvárosról, Szentesről, Kecelről, Fertődről s honnan nem – már jókor felébredés után, hogy 13 órára Inárcson legyen, aztán ott tanyázhatik sötétedésig, s jó, ha este nyolcra hazaér. A széphalmiakon kívül, akik meghívtak engem, csaltam oda én már legalább ötven embert. Egyszer-kétszer jönnek, aztán három hónap múlva esetleg újra. Nem hoznak senkit, inkább maguk is otthon maradnak. Pedig a halastó olyan, hogy abból nem lehet kifolyni, azt kell enniük a halaknak, amit ott adnak. Ettől nőnének meg szépen, ettől lennének csoportba hívhatók, ha még nincsenek benne. De alkalmi belátogatásból sohasem lesz nagyhal, akarom mondani: tanítvány. Csak ha megtetszik nekik a halastó, s egy idő után többre is vágnak, mint heti egy órára. Enélkül pedig a belátogatók maradnak közönség, s nem lesznek sohasem közösség. Ennyi sirám után annak, aki jól ismeri irodalmunkat, eszébe juthat, amit Arany írt fel 1878-ban egy akadémiai papírszeletre:

Szegény Bálint Gábor, / Boldogtalan góbé;